

EVA'S CONCERT

DOOR
MARIE SCHMITZ

HET was een paar weken voor Kerstmis en Eva verheugde er zich deze keer geweldig op. Geen wonder, want het zou dit jaar een heel bijzonder Kerstfeest voor haar worden.

Eva was twaalf jaar en al erg groot. Zij was dol op roeien en fietsen en op school maakte ze graag pret — al kon zij toch wel goed leren ook. Maar er was niets waar zij zoveel van hield als van viool spelen en dat kon zij dan ook werkelijk prachtig, al was zij pas twaalf.

Nu was er in de stad, waar Eva woonde, ieder jaar een Kerstfeestviering, waar alle grote mensen en kinderen even graag naar toe gingen. Dat was in een grote zaal; daar stond dan een Kerstboom, zo hoog en zo mooi als je er nog nooit een gezien had. Er werd een Kerstverhaal verteld en er was een kinderkoortje, dat zong of een Kerstspelletje opvoerde en er werd muziek gemaakt. En nu zou dit jaar voor 't eerst Eva daar viool spelen! Zij had er een hele tijd voor gestudeerd, zij en nog een ander meisje van de muzikles, want wie van haar twee het best speelde, die zou op het Kerstfeest mogen spelen. Eerst was Eva nog bang geweest, dat het misschien tóch Jettie zou zijn Maar nee, zij was gekozen, zij speelde het mooist! En nu begrijp je wel hoe dol van blijdschap zij naar huis fietste om gauw dat heerlijke nieuws te vertellen. Want het is toch iets geweldigs voor zoveel mensen te moeten spelen en Eva probeerde zich al voor te stellen hoe mooi ze het wel zouden vinden en hoe knap van haar. Want een beetje ijdel, een beetje trots, dat zij zo goed spelen kon, dat was zij wel.

De volgende dagen kon Eva aan niets anders meer denken en uit school rende zij op haar fiets naar huis om nog gauw even te kunnen studeren. „Je zult nog eens een ongeluk krijgen met dat wilde rijden!” zei haar moeder. „Wees toch wat voorzichtiger!” Maar Eva lachte en zei overmoedig: „Och welnee! Ik krijg immers geen ongeluk!”

Had zij dat maar niet gezegd! Had zij maar naar haar moeder geluisterd! Had zij maar niet zo roekeloos gereden! Dan was dat erge niet gebeurd! Op een keer, om twaalf uur, toen het juist zo druk was buiten, vloog zij weer met een vaart een hoek om en net op dat ogenblik wou een meisje de straat oversteken en er was een hond voor haar fiets en toen Ja, wat er eigenlijk precies gebeurde wist Eva niet, want daarvoor schrok zij veel te erg. Maar toen zij even later, nog suf van de schrik en van de val, weer op haar benen stond, toen wist zij het maar al te goed, want dat andere meisje stond niet op en Eva zag hoe de mensen zich over haar heen bogen en haar voorzichtig optilden en ergens binnendroegen.

Haar moeder hoefde heus niet te vragen of er wat gebeurd was toen zij daar met haar kapotte fiets aan de hand thuis kwam. „Zie je wel,” zei ze, „nu ben je wel gestraft voor je onnadenkendheid. Maar een ander

nog meer en dat is erger." Dat vond Eva zelf ook, erger dan de schrik en de kapotte fiets en de pijn aan haar gekneusde knieën. En zij was blij, dat haar vader er diezelfde avond nog op uit ging om te horen hoe 't met het meisje was en zij zat zo verschrikkelijk in spanning, dat zij haast niet wachten kon tot hij terug kwam, want aan allerlei akelige dingen moest zij denken.

Nou, het was erg genoeg. „Een gebroken been," vertelde vader. „En ze hebben haar naar het ziekenhuis gebracht, omdat zij in zo'n klein huisje woont, een vader en moeder en zes kinderen ; daar kan ze niet ziek liggen.

Zij had er 'n hele tijd voor gestudeerd.

Je moet maar gauw eens naar haar gaan kijken. Ze heet Janneke Prins." Dat wilde Eva zelf natuurlijk ook en Woensdagmiddag ging zij naar het Ziekenhuis met een grote tros druiven, die zij van haar zakgeld gekocht had, en haar mooiste boek. Toch zag zij er wel een beetje tegen op, want het is nu eenmaal niet prettig iemand, die je zoveel akeligs hebt berokkend, onder de ogen te komen. Janneke zou wel kwaad zijn. Maar Janneke was helemaal niet kwaad en vond het fijn, dat Eva er was. Zij had niet veel pijn meer en mocht dus wel een beetje praten, en toen zij weg ging beloofde Eva, dat zij elke dag terug zou komen. Zo zat zij dan iedere middag na school aan Janneke's bed en eigenlijk vond zij het wel gezellig op dat lichte ziekenzaaltje, waar niets dan kinderbedden stonden, vijf witte bedden aan iedere kant. De kinderen kenden haar al allemaal en riepen haar naam als zij binnenkwam en als zij Janneke iets leuks van school vertelde, dan luisterden de anderen ook.

„Wij krijgen hier een Kerstboom," vertelde Janneke, „en de zusters zullen zingen. Omdat er toch geen een kind zo erg ziek is, mag dat wel, zie je."

„En ik moet met Kerstmis viool spelen," zei Eva en zij vertelde van het Kerstfeest, waar zij voor zoveel mensen spelen zou.

Viool! Dat vond Janneke nog veel mooier. Zij had het eens gehoord bij mensen, voor wie zij wel eens hoodschappen deed, toen zij in de keuken

wachten moest en zij had altijd daarna zo vreselijk verlangd het nog eens te horen. „Kon je maar bij onze Kerstboom spelen !” zei zij.

„O, maar dat wil ik best!” zei Eva. „Als de zuster het goed vindt. Dadelijk vragen !”

De zuster vond het goed, maar Ach, wat was dat nu jammer: het viel op dezelfde avond als de Kerstfeestviering, waar Eva spelen moest. „Dan kan ik niet,” zei ze en het speet haar echt, het speet haar vooral om Janneke, die daar met zo'n teleurgesteld gezichtje in haar kussens lag. Ze wou, dat ze er maar niet over gesproken had.

Die avond, toen zij in bed lag, kon zij de slaap niet vatten, want de gedachten sprongen en dansten door haar heen. Zij was overeind gaan zitten, met haar vuisten tegen haar kin, en keek naar het heldere maanlicht, dat in haar kamertje scheen. Een stem in haar zei: „Je kan wél. Als je vraagt of Jettie in jouw plaats mag spelen, dan kan jij spelen in het Ziekenhuis.” Zij schrok ervan, het was ook haast te erg om aan te denken. „Dat vinden ze toch niet goed,” zei ze bij zichzelf, als om zichzelf gerust te stellen. „O ja,” zei die stem weer, „als je zegt waarom het is, dan vinden ze het vast wel goed.”

Zij beet op haar vingers, zoals zij ook deed wanneer zij een som erg moeilijk vond. Maar toen schudde zij boos haar hoofd en zei: „Ik doe 't niet! Ik doe 't vast niet! Ik heb er me zo vreselijk op verheugd en er zo hard voor gestudeerd. Nee, ik doe het niét! En ik wil er niet meer aan denken ook!” En zij schoot weer onder de dekens en probeerde te slapen.

Eva had niet veel aandacht voor haar werk de volgende dag, en het was maar gelukkig, dat zij 's middags geen school had en alleen maar muziekles. Want zij mocht tegen zichzelf zeggen: — Ik wil er niet meer aan denken! — zij dacht juist aan niets anders. Want zij wilde toch zo dolgraag voor Janneke spelen, maar zij kon maar geen afstand doen van dat andere:

maar Janneke was helemaal niet kwaad . . .

spelen in die grote zaal voor al die mensen, de moeilijke stukken, die zij zo goed geleerd had. En telkens als zij zei : nu denk ik er niet meer aan, dan begon zij juist opnieuw.

En toen, opeens, voor zij er zelf op bedacht was, 's middags op muziekles, vroeg ze het : „Meneer, mag Jettie in mijn plaats spelen ?” Het leek wel of de woorden zomaar vanzelf van haar lippen gesprongen waren, zij schrok ervan. Nu moest zij ook vertellen waarom zij dat wou en wat er gebeurd was en toen zij uitgesproken was kwam er een wonderlijk gevoel over haar,

Nee - ik doe 't niet . . .”

iets heerlijk lichts, een grote blijdschap. 't Was of zij nu pas rustig werd na al die moeilijke uren, dat zij zo met zichzelf gevochten had.

„Nu kan ik weer een heel klein beetje trots zijn op mijn meisje,” zei Moeder, toen Eva haar alles verteld had.

„Ja maar,” zei Eva, „nu moet u niet denken, dat ik opeens zo erg braaf ben ! Want ik zal het heus nog wel erg vinden als ik bedenken, dat Jettie daar staat te spelen in mijn plaats.”

„Natuurlijk,” zei Moeder, „als het geen offer was dan had het ook geen waarde. En voor iemand, die je zoveel narigheid berokkend hebt, mag je heus wel wat over hebben.”

Zo ging Eva dan, toen de avond gekomen was, met haar viool naar het Ziekenhuis en zij speelde in het witte zaaltje tussen de tweemaal vijf witte

bedjes, bij de kleine Kerstboom, die niet vol hing met cadeautjes en ook niet blank van de zilveren slingers en sterren, maar waarin alleen maar de kaarsjes brandden, waarvan het licht zachtjes scheen over tien gezichtjes, die stil en aandachtig naar haar toegekeerd waren. Zij begeleidde het zingen van de zusters en daarna speelde zij al de kleine Kerstliederen, die zij kende en toen ook nog haar mooiste stuk, dat zij eigenlijk bij die andere Kerstboom had moeten spelen. En zij voelde zich zo licht en gelukkig terwijl zij daar stond en zij wist zeker, dat zij nog nooit zo mooi gespeeld had als nu, voor deze tien zieke kinderen, die niet zeiden : „o, wat speel jij knap !”, maar die alleen maar stil in hun bedjes luisterden en genoten en waarvan er een, met een gebroken been, in haar oor fluisterde : „Het was nog veel heerlijker dan ik dacht !”

Het was helemaal niet de gewone wildebras, maar een ongewoon ernstige Eva, een stil-gelukkige Eva, die die avond naar huis ging.

„Wel, hoe heeft mijn meisje gespeeld ?” vroeg Moeder.

„Ze vonden het fijn,” vertelde Eva, „en ik vond het zelf ook fijn. Ik heb niet eens meer aan Jettie gedacht, Moeder ! En, zeg Moeder, het was helemaal geen offer ! Ik heb het het heerlijkste Kerstfeest gevonden, waar ik ooit geweest ben !”

DE KERSTBOOM EN ZIJN VERZORGING

In de meeste gezinnen brandt de kerstboom niet slechts de beide kerstdagen, maar blijft hij vaak tot Oudejaan in de kamer staan.

Maar ach, moeder kijkt niet al te vrolijk als na een paar dagen de naalden al af beginnen te vallen, terwijl tenslotte nog slechts aan dorre takjes de slingers en ballen hangen.

Het spoedig afvallen van de naalden hangt natuurlijk af van de verzorging die je kerstspaar geniet. Meestal is hij al een paar weken van te voren uit het bos gehaald en heeft bovendien al een verre reis achter de rug.

Wil je je boom zolang mogelijk fris en groen houden, koop hem dan niet op het allerlaatste ogenblik, maar in elk geval een dag of vier, vijf vóór Kerstmis. Zet hem thuis in een teil met water in een niet te warm vertrek (de badkamer b.v.) waar je hem rustig laat staan tot je hem gaat versieren, en begiet bovendien de takken elke dag. Ook zou ik je raden de stomp van onderen flink in te kerven, zodat het water beter door de takken kan worden opgezogen.

Twee uur vóór het versieren wordt de boom uit het water gehaald om goed uit te lekken voor hij in tobbe of standaard komt.

Het komt wel eens voor dat een boom lelijke gapingen vertoont. Niets is gemakkelijker dan takken in te voegen, maar denk er aan dat deze eveneens eerst een tijd in het water hebben moeten staan. De takken worden met houtlijm aan de boom bevestigd.

Als je deze raad opvolgt zal je lange tijd kunnen genieten van een mooie, groene boom, vooral als in de kamer, waar hij staat, niet te hard gestookt wordt.